
Symposium

Som en del av Eros-effekten:

Konst, solidaritetsrörelser och kampen för social rättvisa

Lördag 17.10, 10:00–18:00

Google

tensta *konsthall*

Symposiet utgör startpunkten för en flerårig studie av förhållandet mellan konst och solidaritetsrörelser som manifesteras i form av utställningar, workshops, presentationer, filmvisningar m m. I en tid då fascistiska partier vinner mark i Europa och samhällsklimatet blir allt hårdare, vill vi återvända till begreppet solidaritet för att pröva dess giltighet idag. Har solidaritetsbegreppet en framtid eller måste vi hitta nya sätt för att beskriva samtidens politiska organisering och kamper? Vad innebär det att inse allvaret i en situation och hur agerar man därefter?

Bland de inbjudna deltagarna finns Mathieu Kleyebe Abonnenc (Metz), Filipa César (Berlin), Kodwo Eshun (London), Peo Hansen (Norrköping), Ingela Johansson (Stockholm), Stefan Jonsson (Norrköping), Kristine Khouri (Beirut), Doreen Mende (Berlin), Bojana Piskur (Ljubljana), Natascha Sadr Haghigian (Berlin/Tehran) Rasha Salti (Beirut), Rojda Sekersöz (Stockholm), Gulf Labor/Ashok Sukumaran (Bombay), Håkan Thörn (Göteborg), Dmitry Vilensky (S:t Petersburg), Marion von Osten (Berlin), Mathias Wåg (Stockholm) och Aleksandra Ålund (Norrköping).

Namnet Eros-effekten kommer från en essä med samma namn, skriven 1989 av forskaren och aktivisten George N Katsiaficas. Vi vill bygga vidare på begreppet eros-effekten, som är ett analytiskt verktyg och ett sätt att påvisa det känslomässiga innehåll som sociala rörelser omfattar. Begreppet vänder sig därmed bort från tidigare teorier som betraktat "massrörelser" som antingen primitiva, impulsiva känsloutbrott eller som helt igenom rationella försök att förändra ett samhälles normer och institutioner. Med begreppet eros-effekten föreslår Katsiaficas att sociala rörelser alltid är både och, att kampen för frigörelse är lika del en "erotisk" handling, som en rationell vilja att slå sig fri från strukturella och psykologiska blockader. Liknande iakttagelser gjordes av Frantz Fanon när han konstaterade

att motstånd mot kolonialism ofta har positiva effekter på individers känsloliv.

Symposiet är ett samarbete med REMESO: Institutet för forskning om migration, etnicitet och samhälle vid Linköpings universitet. Öppningen av Filipa César's projekt Transmission From the Liberated Zones äger rum på kvällen mellan 19:00–21:00. Det är den första delen i projektet Eros-effekten: Konst, solidaritetsrörelser och kampen för social rättvisa.

Program (ändringar kan förekomma)

10:00 Introduktion av Maria Lind, Stefan Jonsson och Peo Hansen
10:30 Filipa César: Tankar om Luta Ca Caba Inda (Kampen är inte över än)
10:50 Marion von Osten: Den trikontinentala rörelsen – utsikter och arbeten
11:10 Mathieu Kleyebe Abonnenc: En kontinental tendens
11:30 Paus
11:50 Håkan Thörn: Solidaritetens mening: om den globala anti-apartheidrörelsen
12:10 Ingela Johansson: Den stora gruvstrejken och solidaritetsaktionerna i Sverige 1969–70
12:30 Bojana Piskur: Solidaritetsmuseet i Santiago 1971
12:50 Kodwo Eshun: Missnöjets former i Handsworth Songs av Jean-Luc Godard
13:10 Kristine Khouri and Rasha Salti: I utställningshistoriska labrynter: den internationella solidaritetskonstutställningen till stöd för Palestina i Beirut 1978
13:45 Lunch
14:30 Stefan Jonsson: Solidaritetsfrågan
14:45 Peo Hansen: Solidariteten förhåller sig bara till gränser: reflektioner kring den nuvarande flyktingkatastrofen i EU
15:10 Natascha Sadr Haghghian: Lämnade åt vårt öde
15:30 Mathias Wåg: Självorganiseringens politik
15:50 Paus
16:10 Aleksandra Ålund: Urbana rättighetsrörelser i Sverige – hur ser framtidsutsikterna ut?
16:30 Ashok Sukumaran/Gulf Labor: Museet och lägret
16:50 Dmitry Vilensky: Rosas kulturhus
17:10 Rojda Sekersöz: Berättelsen i fokus
17:30 Doreen Mende: Solidaritet i förhandling
18:00 Diskussion

Filipa César

Tankar om Luta Ca Caba Inda (Kampen är inte över än)

Filipa César och Tobias Hering påbörjade 2012 ett långsiktigt projekt som innefattade digitaliseringen av ett fragmenterat ljud- och bildarkiv i Bissau. Utifrån arkivet arrangerades också en serie evenemang och filmvisningar. Projektet påbörjades i samarbete med den Guineanska filmskaparen Sana na N'Hada, Flora Gomes och Suleimane Biai, och med stöd från Arsenal – Institute for Film and Video Art, i Berlin. Projektet fick namnet Luta Ca Caba Inda (Kampen är inte över), efter titeln på en ofärdig film från arkivet.

Filipa César (Berlin) är konstnär och filmskapare. Hon intresserar sig för den fiktiva aspekten av den dokumentära genren och dess inneboende politiska och poetiska potential. Flera av Césars experimentella filmer från 2008–2010 behandlar Portugals moderna historia. De ifrågasätter de mekanismer som styr historieskrivandets logik och skapar rum för performativ subjektivitet och alternativa läsningar. Sedan 2011 har César forskat om filmens historiska uppkomst i Guinea-Bissau och dess geopolitiska strålgång, bl a i projektet Luta Ca Caba Inda. Hon är en av de ansvariga för forskningsprojektet Visionary Archive, 2013–15” organiserat av the Arsenal – Institute for Film and Video Art i Berlin. Ett urval filmfestivaler som César har deltagit i inkluderar Kurzfilmtage Oberhausen, 2013; Forum Expanded - Berlinale, 2013; IFFR, Rotterdam, 2010, 2013 och 2015; Indie Lisboa, 2010; DocLisboa, 2011. Tidigare utställningar innefattar bl a Åttonde Istanbul Biennalen, 2003; Serralves Museum, Porto, 2005; Tate Modern, London, 2007; SFMOMA, 2009; 29e São Paulo Biennalen, 2010; Manifesta 8, Cartagena, 2010, Haus der Kulturen der Welt, Berlin, 2011; Jeu de Paume, Paris, 2012; Kunstwerke, Berlin, 2013; Festival Meeting Points 7, 2013-14; NBK, Berlin, 2014; Hordaland Art Center, Bergen, 2014 och SAAVY Contemporary, Berlin 2015.

Marion von Osten
Den trikontinentala rörelsen –
utsikter och arbeten

Online-plattformen och tidskriften *tricontinentale.net* kretsar kring och återbesöker det historiska projektet *The Tricontinentale Movement* (ung den trikontinentala rörelsen), som bestod av aktivister, teoretiker, musiker, filmskapare och konstnärer från hela världen. Rörelsen utgjorde en grundläggande referenspunkt för flera alliansfria transnationella solidaritetsprojekt – och så är det även idag. *The Tricontinental Movement* startade som ett antikolonialt och alliansfritt motstånd i Afrika, Asien och Latinamerika och hade enorm betydelse för den ”nya vänsterns” framväxt, och för en rad initiativ på det norra halvklotet som arbetade för solidaritet gentemot tredjevärlden. *Tricontinentale.net* blickar söder- och österut, och först därefter åt nord/väst. Blicken faller på konsten och kulturen, och i andra hand på politiken. En särställning i projektet intar konstnärer, författare och filmskapare och deras sökande efter en postkolonial estetik. Frågor kring solidaritet lyfts på olika nivåer, från koncept, ideologi och föreställning till organisation, utbyte, distribution. Frågor som förhoppningsvis ska leda till konkreta resultat i form av politiska beslut, kulturell gemenskap, och personliga möten.

tricontinentale.net består av: Mathieu Kleyebe Abonnenc (Metz), Olivier Hadouchi (Paris), Serhat Karakayali, (Berlin) Kenza Sefrioui (Casablanca), Peter Spillmann (Zürich/Berlin), Marion von Osten (Berlin), Daniel Weiss (Zürich).

Marion von Osten är konstnär, författare och curator. von Osten var tillsammans med Peter Spillman grundare till *k3000 Zurich* (1999-). Hon var också med och startade *kleines postfordistisches Drama* (2003-), med Birgitta Kuster, Isabel Lorey och Katja Reichard, och *Center for Post-colonial Knowledge and Culture* (CPKC, Berlin) (2010-). Bland von Ostens

utställnings- och forskningsprojekt kan nämnas: *Aesthetics of Decolonization*, *Institute for Theory*, tillsammans med Serhat Karakayali; Zürich/*Center for Post-colonial Knowledge and Culture*, (CPKC, Berlin); *Model House-Mapping Transcultural Modernisms* vid Konsthögskolan i Wien, 2010-2013; *Action! painting/publishing*, *Les Laboratoires d'Aubervilliers*, Paris, 2011-2012; *In the Desert of Modernity-Colonial Planning and After*, *Les Abattoirs de Casablanca*, 2009 och *Haus der Kulturen der Welt*, Berlin, 2008; *Project Migration*, Cologne, 2002-2006; *TRANSIT MIGRATION*, Zürich, Frankfurt, and *Kölnischer Kunstverein*, 2003-2005; *Atelier Europa*, *Kunstverein München* 2004; *Be Creative! The Creative Imperative!!*, *Museum für Gestaltung*, Zurich, 2003.

Sedan 2012 är von Osten gästprofessor vid CCC-masterprogrammet, *HEAD I Genève* och på masterprogrammet *Arts in Public Spheres*, HSLU i Lucerne. Sedan 2003 är hon verksam som forskare vid Konsthögskolan i Malmö/Lunds universitet.

Mathieu Kleyebe Abonnenc
En kontinental tendens

Presentationen ger en inblick i skapandet av Tricontinental magazine, och försöker ringa in tidskriftens unika politiska och estetiska dimensioner. Abonnenc kommer framför allt att fokusera på den franska översättningen av tidskriften, som publicerades av François Maspero mellan 1968 och 1971. Utgivningarna på franska kommer under föreläsningen att ses i sin samtida kontext: det franska politiska och publicistiska klimatet under 1960-talet. Av särskilt intresse är glappet mellan den kubanska och franska versionen av tidskriften. Abonnenc kommer även att försöka lokalisera spridningen av Tricontinentals innehåll, som pågått genom kopiering, och/eller återanvändandet av artiklar och bilder i andra publikationer i Mocambique och Franska Guyana.

Abonnenc är konstnär baserad i Metz. Hans praktik kretsar kring de kulturella hegemonier som ligger till grund för samtidens samhällen. Genom video, fotografi, teckning och utställningsprojekt, utforskar Abonnenc händelser och element som kan länkas till imperialismens och kolonialismens dominerande närvaro i så kallade utvecklingsländer. Många av objekten bildar ett gemensamt minne, som utvecklats i över hundra år. Men objektens mening måste ständigt omförhandlas, för att kunna få syn på samtidens konflikter – hur ska vi konstruera våra identiteter, ett community, en nation? - och för att lämna rum åt politiska och konstnärliga uttryck. Abonnencs har medverkat i: All the World's Futures, Venedigbiennalen 2015 och Personne et les autres, den belgiska paviljongen på Venedigbiennalen 2015. Under 2014 var Abonnenc del av den åttonde Berlinbiennalen, Giving Contours to Shadow som curerades av Elena Agudio och Bonaventure Ndikung, och utställningen Soleil politique som curerades av Pierre Bal-Blanc. Abonnenc har nyligen presenterat sina arbeten på platser som Kunsthalle

Basel; Bielefelder Kunstverein; Fondation Serralves, Porto; Pavilion, Leeds; La Ferme du Buisson, Noisiel; Marcelle Alix, Paris; och Gasworks, London.

Håkan Thörn

Solidaritetsens mening: om den globala anti-apartheidrörelsen

Den globala anti-apartheidrörelsen var en av de största och mest inflytelserika sociala rörelserna under efterkrigstiden. Den bidrog inte bara till apartheidsystemets fall i Sydafrika, utan spelade även en viktig roll för uppkomsten av det som kan kallas ett globalt civilt samhälle. Idag står anti-apartheidrörelsen som modell för många samtida sociala rörelser. Thörn kommer i sin föreläsning att speciellt betona hur anti-apartheidrörelsens historia återspeglar dimensioner av den politiska globaliseringen, bland annat hur den tar sig uttryck i solidaritetshandlingar som bojkott och kampanjer för avbrytandet av ekonomiska investeringar.

Håkan Thörn är professor i sociologi vid Göteborgs universitet. Han är även koordinator för Forum för forskning om civilsamhälle och sociala rörelser (CSM) och Gothenburg Centre of Globalization and Development (GCGD). Thörns forskning fokuserar på globalisering, sociala rörelser och civilsamhället, och han har publicerat ett antal böcker och artiklar i internationella tidskrifter om dessa ämnen. Håkan Thörn har medverkat som författare och medredaktör för böckerna: *Anti-apartheid and the Emergence of a Global Civil Society* (Palgrave 2006); *The Politics of AIDS: Globalization, the State and Civil Society* (Palgrave 2008, medverkade som medredaktör); *Transformations of the Swedish Welfare State: From Social Engineering to Governance?* (Palgrave 2012, medredaktör) och den kommande boken *Urban Uprisings in Europe: Challenging Neoliberal urbanism in Europe* (Palgrave 2016, medredaktör).

Ingela Johansson

Den stora gruvstrejken och solidaritetsrörelserna i Sverige 1969–70

Presentationen undersöker den historiska gruvstrejken i norra Sverige 1969/70 och konstens funktion i sammanhanget. Strejken i de statliga malmgruvorna har senare beskrivits som den första stora sprickan i välfärdssamhällets fasad. Kulturarbetare spelade en viktig roll i den breda uppslutning och aktivism som stödde de strejkandes sak. Ett engagemang som också tog sig konstnärliga uttryck. Under presentationen kommer Johansson att ge exempel på hur solidaritet manifesterades på olika sätt.

Ingela Johansson (Stockholm) arbetar med olika, ofta textbaserade medier. Sedan 2010 har hon arbetat med konstprojektet *Vad hände med strejkkonsten?* där hon undersöker den stora gruvstrejken och hur den kom att bli en del av den konstnärliga radikaliserings som uppstod i det kulturella landskapet i kölvattnet efter 68-rörelsen. Johanssons projekt har tagit olika uttryck genom åren och utgår från olika gestaltningar av arkivmaterial från tiden kring strejken.

Bojana Piškur
Solidaritetsmuseet i Santiago 1971

Presentationen behandlar emancipatoriska praktiker inom kulturfären, med särskilt fokus på fallstudier i före detta Jugoslavien och på Museo de la Solidaridad (Museet för solidaritet) i Santiago i Chile. Särskild uppmärksamhet ägnas åt ett viktigt seminarium som ägde rum i Santiago - huvudstaden för ett socialistiskt och alliansfritt Chile – 1972. Under UNESCOs beskydd debatterades förutsättningarna för ett nytt museum som skulle sträva efter politisk frigörelse och fungera som en kulturell återhämtning. Museet skulle arbeta nära sociala och kulturella rörelser och vara en progressiv kraft, utan att bli ideologiskt begränsat av politiska representanter. Museo de la Solidaridad i Santiago, som grundades 1971, kan i efterhand, ses som det solidaritetsmuseum som efterlystes i diskussionerna. Det var Salvador Allende och den brasilianska exilkonstkritikern Mario Pedrosa, som stod för museets konceptuella inramning. Deras idéer expanderade sedan till ett internationellt nätverk av konstnärer, kritiker och curatorer.

Efter ett öppet brev från president Allende till konstnärer 1971, började donationer från hela världen att anlända till Santiago. 600 verk donerades under museets första år. Själva akten, att donera konst, var en politisk handling i sig, och sågs som en solidaritetsgest gentemot det chilenska socialistiska projektet. Det museologiska experimentet avbröts abrupt av militärkuppen i september 1973.

Bojana Piškur tog sin examen i konsthistoria vid universitetet i Ljubljana, där hon är verksam idag, och sin doktorsexamen vid Institute for Art History, vid Charles University i Prag. Piškur är curator vid Moderna galerija i Ljubljana. Hon intresserar sig framför allt för politiska frågor som relaterar till, eller manifesteras i konsten, med ett särskilt intresse för före detta Jugoslavien

och Latinamerika. Piškur har undersökt ämnen som "post avantgardismen i före detta Jugoslavien", "försvunna eller glömda arkiv", "radikal undervisning", "nya former för institutionalisering", "curerandets politik", "relationen mellan konst och former för politiskt motstånd", "affektens politik" och mycket mer.

Kodwo Eshun
Missnöjets former i Handsworth
Songs av Jean-Luc Godard

Jean-Luc Godards kamera-öga (Kino-Eye) i Loin de Vietnam (1967) utgjorde startskottet för en ny kritik mot filmen som solidaritetsskapande. Många filmskapare började ifrågasätta den här sortens vänsterpatos, något som Godard behandlar sina filmer Nightcleaners Part 1 (1975), och i Ici et Ailleurs (1976). Handsworth Songs (1986) blev på många sätt slutet för den filmtradition som kritiserade "den solidariska filmen" utifrån ett vänsterperspektiv. Vad som istället framträder är en filmkultur som uppfinner nya former, tillräckligt känsliga för att kunna registrera missnöjda röster, något som tidigare förhindrats av upptagenheten vid solidaritetskritik.

Kodwo Eshun är konstnär och teoretiker baserad i London. Under 2002 var han medgrundare till The Otolith Group, som på senare tid visat sina verk i solutställningar på Serralves, Porto och Bergen Kunsthall, och på gruppställningar som The Anthropocene Project. A Report, Haus der Kulturen der Welt och Cut to Swipe, Museum of Modern Art, New York. 2010 nominerades The Otolith Group till Turner-priset. Eshun har varit medcurator till utställningar om Black Audio Film Collective, Harun Farocki och Anand Patwardhan, och är författare till Dan Graham: Rock My Religion (2012) och More Brilliant than the Sun: Adventures in Sonic (1998). Eshun har också varit medförfattare till World 3 (2014); The Militant Image: A Cine-Geography: Third Text 108 (2011); Harun Farocki: Against What? Against Whom? (2009); A Long Time Between Suns (2009) och The Ghosts of Songs: The Film Art of the Black Audio Film Collective (2007).

Kristine Khouri and Rasha Salti
I utställningshistoriska
labyrinter: den internationella
solidaritetskonstutställningen till stöd
för Palestina i Beirut 1978

Under fem år har Kristine Khouri och Rasha Salti lett forskningen kring en utställning av exceptionell skala och omfång, som ägde rum i Beirut mitt under brinnande inbördeskrig, och vars arkiv nästan helt gått förlorat. The International Art Exhibition for Palestina öppnade vid Beirut Arab University i Mars 1978 och bestod av ett par hundra konstverk som donerats av konstnärer runt om i världen. Utställningen var tänkt att utgöra startpunkten för ett exilmuseum, och tog formen av en ambulerande utställning, som skulle turnera runt världen tills dess att den kunde överlämnas till ett fritt och demokratiskt Palestina. En utställning av samma storlek och bredd hade aldrig tidigare producerats i regionen. The International Art Exhibition for Palestina organiserades av Palestine Liberation Organization, PLO:s Plastic Arts Section of the Office of Unified Information.

Kristine Khouri är oberoende forskare och skribent, baserad i Beirut. Houris forskning fokuserar på den infrastruktur som styr konstcirkulationen i arabvärlden. Hon curerade The Founding Years (1969–1973): A Selection of Works from the Sultan Gallery Archives (2012) vid Sultan Gallery i Kuwait. Rasha Salti är skribent, forskare, curator och internationell programansvarig för Torontos internationella filmfestival. Hon bor i Beirut.

Khouri och Salti är tillsammans grundare av History of Arab Modernities vid Visual Arts Study Group, en forskningsplattform som fokuserar på den sociala historien kring den internationella konstutställningen som öppnade i solidaritet med Palestina 1978. Gruppens forskning tog senare formen av en utställning, Past Disquiet: Narratives and Ghosts of the International Art Exhibition for Palestine, 1978, som öppnade på Museu d'Art Contemporani de Barcelona (MACBA) under 2015.

Stefan Jonsson
Frågan om solidaritet

Stefan Jonssons presentation kommer att kretsa kring de solidaritetsrörelser som uppkommit i Sverige och Europa i kölvattnet efter flyktingkrisen och som kulminerade i september 2015. Jonsson frågar sig vad de här händelserna säger om framtiden. Är solidaritetsrörelserna ett exempel på Eroseeffekten? Och om så är fallet, vem är objektet för våra begär? Jonsson kommer också att undersöka rasismens och solidaritetens historia i efterkrigstidens Sverige. Är föreställningen om Sveriges exceptionella status som en internationalistisk nation giltig? Och hur sanningsenlig är bilden av Sverige som den europeiska nation där rasismen inte fått fäste? Jonsson kommer även att utforska den svenska solidariteten med "tredje världens" antikoloniala kamp under 1960- och 1970-talet. En kamp som under presentationen kommer att jämföras med den strukturella diskrimineringen och multikulturalismen under 1990- och 2000-talet. På vilka sätt kan dessa två tendenser belysa varandra, är de samtidiga, eller följer de på varandra? Och är de här tendenserna endast grundade på ideologi? Eller är de speglingar av de sätt som välfärd och jämställdhet organiseras på, socialt, politiskt och ekonomiskt. Många frågor, som har få svar. Men ett av problemen som möter oss idag är det sätt på vilket frågan om solidaritet alls ställs, och hur vi ska bestämma om det är en fråga om att göra gott i världen, eller om det snarare handlar om att ansluta sig till andra människors kamp.

Stefan Jonsson är professor vid Institutet för forskning om migration, etnicitet och samhälle (REMESO) vid Linköpings universitet, och kritiker på Dagens Nyheter. Han har skrivit om europeisk modernism och modernitet, med ett särskilt fokus på representationer av, och fantasier om, massan och kollektivet. Han har också forskat om rasism och koloniala och postkoloniala kulturer och estetik. Bland Jonssons senaste böcker kan

nämnas: *A Brief History of the Masses and Crowds and Democracy* (båda från Columbia UP) och *Eurafrika. EU:s koloniala rötter* (skriven tillsammans med Peo Hansen, Bloomsbury, 2014).

Peo Hansen
Solidariteten förhåller sig bara gränser:
Reflektioner kring den nuvarande
flyktingkatastrofen i EU

Med anledning av den nuvarande flyktingkrisen i och utanför EU, har ropen på solidaritet varit överväldigande. EU-ledare, intellektuella och andra har varit ivriga att åberopa "europeisk solidaritet" och "europeiska värden" som bot på krisen och nationalismens återuppståndelse. Men eftersom EU:s samarbete med asyl- och flyktingfrågor alltid har påståtts vila på europeisk solidaritet och europeiska värden, söker den presentationen undersöka varför samma EU har visat sig så fientligt mot flyktingar och så illa utrustat att hantera den globala flyktingkrisen.

Peo Hansen är professor i statsvetenskap vid Institutet för forskning om migration, etnicitet och samhälle (REMESO) vid Linköpings universitet. Hans huvudsakliga forskningsområden rör Europeisk integration, EU:s migrationspolicy, efterkrigstidens europeiska geopolitik och kolonialismens och dekolonialiseringens historier. Hansen har varit författare till *The Politics of European Citizenship: Deepening Contradictions in Social Rights and Migration Policy* (skriven tillsammans med Sandy B. Hager, Berghahn Books, 2012); och *Eurafrika. EU:s koloniala rötter*, (skriven tillsammans med Stefan Jonsson, Bloomsbury, 2014).

Natascha Sadr Haghighian
Lämnade åt vårt öde

Presentationen kommer att kretsa kring två våldsamma händelser som fortfarande gör sig påminda. Händelserna knyts i presentationen till frågor om polisens över-militarisering, den systematiska rasismen och de hegemonier som styr våldet. Varför fortsätter vissa våldsamma handlingar att vara skyddade av lagen? Inte sällan finner vi oss "lämnade åt vårt öde", eftersom det inte verkar finnas några lagliga sätt åtala polisen, säkerhetstjänsten, eller andra myndigheter på.

Presentationen handlar delvis om en händelse som ägde rum i stadsdelen Husby i Stockholm 2013, då Lenine Relvas-Martinas, en 69-årig Husbybo sköts till döds av en piketpolis i sin egen lägenhet. Händelsen följdes av ett skarpt uppror som blev känt under namnet Stockholmsupproret 2013. Ett namn som inte säger särskilt mycket om historiens ursprung och Relvas-Martinas död. Natascha Sadr Haghighians kommande projekt *Fuel to the Fire* på Tensta konsthall kommer att återberätta och kontextualisera mordet på Relvas-Martins. Det andra fallet som tas upp i föreläsningen adresserar de många motsägelser och olösta frågor som omgärdar den högerextrema underjordiska gruppen NSU (The National Socialist Underground). Gruppen dödade tio personer i Tyskland och skadade många fler under en period av 13 år. Det står utom tvivel att gruppen hade stöd, inte bara från olika högerextrema grupper, men också från Tysklands underrättelsetjänst, militären och polisen. En mängd motsägelser och frågor kommer att kvarstå efter att rättegången mot den enda överlevande medlemmen i NSU har avslutats 2016. Natascha Sadr Haghighian kommer också att rapportera från den arbetsgrupp som förbereder en internationell NSU-tribunal.

Natascha Sadr Haghghians
undersökningsbaserade praktik
omfattar en rad konstnärliga metoder,
bland annat video, performance,
installation, text, och ljud. Hon arbetar
med frågor om de socio-politiska
implikationerna av hur världsbilder
skapas, med ett särskilt intresse
för visuell representation. Sadr
Haghghians projekt Fuel to the Fire
om militariseringen av polisen kommer
att äga rum på Tensta konsthall under
2016. Istället för att bidra med ett CV
till de här biografin, vill Haghghian att
läsaren besöker www.bioswop.net, en
CV-plattform där konstnärer och andra
kulturutövare kan utbyta CV:n för olika
syften.

Mathias Wåg **Självorganiseringens politik**

Under snart tio år har en ny
stadsdelsorganisering vuxit fram i
Stockholms förorter. Organisationerna
arbetar inte bara för att påverka
stadsdelsomvandlingarna, utan
använder också sin struktur för
att arbeta praktiskt och solidariskt
med att hjälpa i EU-migranter
vid t ex brandkatastrofer, stödja
transitflyktingar, organisera
läxhjälp, aktiviteter för unga och
antirasistiska manifestationer. Men
trots de positiva erfarenheterna
har de lokala initiativen bemötts
med skepsis från myndigheternas
sida. Den självorganiserade
strukturen och sociala autonomi
hos stadsdelsorganiseringen krockar
flera gånger med myndigheternas
syn på samverkan mellan
kommun och civilsamhälle, där
civilsamhället ska vara den förlängda
volontärgrenen av "goda krafter".
Organisationer som Megafonen och
Allt åt alla extremiststämplats som
konfliktskapare, och motarbetas aktivt
av den nya myndigheten Nationella
samordnaren mot våldsbejakande
extremism. En paradoxal situation har
uppstått där solidaritetsnätverken
många gånger är de som fått täcka
upp där samhället brustit i beredskap
och därigenom hindrat humanitära
katastrofer,

Mathias Wåg är ansvarig utgivare för
den anarkistiska tidningen Brand. Som
medlem i förbundet Allt åt alla har han
i snart tio år varit med och arrangerat
den årliga Stadskampsveckan. Wåg
började sin aktivistbana i kampen
för att rädda Hanstaskogen på
Järvafältet i slutet av 80-talet och
motståndet mot motorvägsbyggena
runt Stockholm på 90-talet. Han har
gett ut antologin I stundens hetta (Roh-
nin förlag 2011), som summerar tio
års internationella massmobiliseringar
– från globaliseringsrörelsen fram till
krisprotesterna. Under 00-talet har Wåg
tidsvis bott i Italien och varit verksam
i rörelsen av självstyrande sociala
center. Han är aktuell i antologin Nutida

politiska teoretiker (Tankekraft, 2015), med ett kapitel om italienska autonoma tänkaren Antonio Negri. Wåg har vunnit journalistpriset Guldspaden 2014 för sitt grävande med journalistkollektivet Researchgruppen på det anonyma rasistiska näthatet.

Aleksandra Ålund **Svenska urbana rättighetsrörelser – hur ser framtidsutsikterna ut?**

Ålunds presentation kommer att sammanfatta ett pågående projekt om de så kallade urbana rättighetsrörelserna som uppkommit i spåren efter de upplopp som ägde rum i svenska städer under 2009 och 2013. Projektet undersöker vilken relation som finns mellan de här rättighetsrörelserna och etablerade svenska organisationer från civilsamhället. Ålund diskuterar också vilka sociala föreställningar som produceras när de här rörelserna skapar sig själva som offentliga, massmediala, kulturpolitiska och populärkulturella röster.

Aleksandra Ålund är professor vid Institutet för forskning om migration, etnicitet och samhälle (REMESO). Hon har varit författare till en stor mängd böcker och artiklar om migration, etnicitet, identitet, kultur, genus, ungdomskultur och sociala rörelser på såväl svenska, engelska, och andra språk.

Ashok Sukumaran/Gulf Labor Museet och lägret

Innan museet uppfördes på Saadiyat Island fanns arbetslägret där. Nu är de två platserna grannar. Bland de relationer som binder samman museet och lägret kan nämnas: exploatering, skuld, utgångsförbud, långa timmar och hårt arbete, svek från båda sidor, Facebook-utställningar om arbetare och välfärdssystemet, nostalgi och futurism i en intim förening, arkitekter som drar sig undan från scenen ("vi bygger inte, vi bara ritat") och polisens tillämpning av lagen, som den enda garanten för arbetarnas välbefinnande, samt rätten att organisera sig... och mycket mer. Det verkar som att nedmonteringen av lägret i det här fallet även innebär att museet måste lägga ner, och då inte bara i konkret bemärkelse, att museet hindras från att byggas. Sedan 2011, är Sukumaran del av Gulf Labor Coalition, vars kamp för arbetares rättigheter har lett till konkreta resultat. Kampen har stått mot privata institutioner och företag på Saadiyat Islands och fått dem att acceptera minimala rättighetskrav för arbetare: bland annat rätten att byta arbete och ett slut på illegal konfiskering av pass. De har också lovat att betala tillbaka anställningsavgifter som betalats av arbetare. Sukumaran har besökt Saadiyat Islands byggarbetsplatser och arbetsläger många gånger i egenskap av konstnär/forskare och översättare. I mars 2015 blev han tre gånger nekad inträde i Saudiarabien. Som skäl angavs endast att det var en fråga om "säkerhet".

Ashok Sukumaran bor och arbetar i Bombay. Han är en av skaparna bakom den kollektiva konstnärplattformen CAMP, och fotoarkivet Pad.ma. Hans konstnärliga intresse kretsar kring aspekter av vår existens som ligger bortom våra sinnen och kognition. Intresset för den här sortens fenomen har också närt ett intresse för teknologi, arbete, post- och förindustriella processer, liksom för hur föreställningar blir till, hur de skapas, fångas upp eller kastas bort. CAMPs

kollektiva konstnärliga projekt sedan 2007 involverar filmer, utställningar, böcker inneställda i elektriska system, ett eget övervakningssystem, arkiv och sjöfartsvärldar. Ett sexårigt projekt om den indiska oceanen resulterade nyligen i filmen *From Gulf to Gulf to Gulf* och två publikationer, *Wharfage (2009)* och *M.S.V. (kommande, 2016)*, som följer seglare, gods, pirater, skepp och idéer över den sociala geografi som av CAMP själva, i en utställningstitel, beskrivits som "havets land".

Dmitry Vilensky
Rosa's House of Culture

Dmitry Vilensky kommer i sin föreläsning att prata om Rosa's House of Culture – ett nystartat initiativ från det S:t Petersburg-baserade kollektivet Chto Delat (What is to be done?).

Projektet kan beskrivas som ett rum, och en process, där konsten hittar nya engagerade publik. Särskilt viktigt är det att förstå vad som händer med den kritiska formen för konstnärlig kommunikation, när den i allt högre grad kriminaliseras. Just nu utsätts den konstnärliga praktiken för statliga påtryckningar, nya lagar och aggressiva reaktioner från besökare, samtidigt som konsten riskerar att instrumentaliseras av nyliberalismens ideologi. Rosa's House of Culture försöker skapa en "motpublik" vid gränsen där det offentliga upphör att existera. Projektet ifrågasätter arvet efter den Sovjetiska kulturhus-traditionen, som var en välspredd statsunderstödd infrastruktur för nöjes- och utbildningsaktiviteter för människor i Sovjetunionen. Vad kan vi lära av de här erfarenheterna, och hur kan vi föreställa oss en ny kulturhusmodell?

Dmitry Vilensky är konstnär och pedagog som arbetar med kollektiva praktiker och utvecklar storskaliga arkitektoniska projekt, seminarier och pjäser, grafiska arbeten och filmer. Han är en av grundarna av Chto Delat (What is to be done?), en plattform som startades 2003 av konstnärer, kritiker, filosofer och skribenter som försöker sammanföra teori, konst och aktivism. Vilensky är också redaktör för Chto Delats tidning och förmedlare vid School of Engaged Art i S:t Petersburg. Han har deltagit i Chto Delats senaste utställningar och performance på bland annat: San Paulo-biennalen 2014; Really Useful Knowledge, Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía, Madrid; Art Turning Left: How Values Changed Making 1789-2013, Tate Liverpool, Liverpool; Summer Festival at Kampnagel, Hamburg; FORMER WEST: Documents, Constellations, Prospects, Haus der Kulturen der Welt, Berlin, 2013; tionde Gwangjubiennalen,

Gwangju, 2012; Chto Delat i Baden-Baden, Staatliche Kuntsthalle, Baden-Baden, 2011; Chto Delat Perestroika: Twenty Years After: 2011–1991, Kölnischer Kunstverein, Cologne, 2011; Ostalgia, New Museum, New York, 2011; Study, Study and Act Again, Moderna Galerija, Ljubljana, 2011; och The Urgent Need to Struggle, Institute of Contemporary Art, London, 2010.

Rojda Sekersöz
Berättelsen i fokus

Som en del av den så kallade "andra generationens invandrare" från Bakur (den kurdiska delen av Turkiet) har Sekersöz konstnärskap kretsat kring såväl politiska händelser i Kurdistan och Sverige som den egna uppväxten i norra Stockholms förorter och byn Älvdalen i Dalarna. Sekersözs kommer i sin presentation att fokusera på berättelser som länkar ihop konstnärligt utövande och politiska påtryckningar, däribland i möten med aktivister från Rojava (kurdiska delen av Syrien) och arbetet med att samla ihop 170 000 kr för medicin till regionen. I det nystartade projektet Bakurkommitteerna arbetar Sekersöz för att uppmärksamma den akuta politiska situationen i området, bl a genom digitala kampanjer och handfasta solidaritetsaktioner.

Rojda Sekersöz (Stockholm) är filmregissör utbildad på Stockholms dramatiska högskola och poet i poesinätverket Revolution Poetry. Just nu utvecklar hon sin första långfilm med arbetstiteln "Dröm vidare" som handlar om en tjej som drömmer om ett annat liv, men hela tiden tvingas in i det befintliga systemet. Sekersöz arbetar även med kortfilmen Carnita in the making som handlar om en kille vid namn Carlos och hans dragpersona Carnita Molida. Vid sidan av filmprojekten, engagerar hon sig i skapandet av Bakurkommitteerna.

Doreen Mende
Solidaritet i förhandling

Föreläsningen tar avstamp i ett fotografi som togs på ett hotelrum i Beau Rivage i Beirut 1980, då den östtyska fotografen Horst Sturm och hans palestinsk-libanesiska livvakt Khaled "Mein Sandokan" vilade sig. Bilden togs under ett viktigt politiskt ögonblick för det palestinska folket, då stridigheterna gick från väpnat motstånd mot Israels ockupation, till att bli en kamp med kameran som vapen. Fotografiet togs vid en tidpunkt då det Palestinska presskontoret letade efter nya bildstrategier för att uppmärksamma Palestinafrågan internationellt, i skuggan av Kalla krigets slutskede. Den revolutionära bilden som porträtterade människors styrka, förändrades till att istället exponera människors nederlag i en slags "lidandets ekonomi". "Solidariteten blev en sak för byråkratin" uttryckte den östtyska filmskaparen Iris Gusner saken. Med presentationen vill Mendes ifrågasätta den bildproduktion som försöker framkalla officiella solidaritetsdeklarationer samtidigt som den verkar inom den struktur den försöker kritisera. Först i det motstridiga relationen mellan det informella och det officiella, det mikropolitiska och det makropolitiska, blir det möjligt att diskutera solidaritetsbegreppet och utforska de konflikter som uppstår i gränslandet mellan det politiska (och socialistiska) vänskapen och det humanitära våldet.

Doreen Mende är curator och teoretiker. Hon har bl a varit ansvarig för utställningarna KP Brehmer Real Capital – Production (2014, Raven Row, London); Travelling Communiqué (2014/13, Museum of Yugoslav History in Belgrade, Haus der Kulturen der Welt in Berlin), Double Bound Economies (2013/12, Halle 14 in Leipzig, centre de la photographie in Geneva, ETH in Zurich) och KP Brehmer (2011, CAAC, Sevilla). Mende har deltagit i projektbaserade samarbeten i Ramallah, Beirut, Addis Abeba och Teheran. Hon är medredaktör för eflux journal nr 59 Haurun Farocki (2014), ansvarig för

Manifesta Journals blog (2013/14) och chefredaktör för publikationsserien Displayer vid universitet för Konst och Design (ZMK) i Karlsruhe (2006–09). Mende har även en doktorsgrad i Curatorial/Knowledge vid Goldsmiths vid Londons universitet, och är fakultetsmedlem vid The Dutch Art Institute. Sedan 2015 är hon ansvarig professor för det forskningsbaserade programmet för teoretiska och praktiska perspektiv kring curatoriska frågor om geopolitik vid HEAD i Genève. Mende bor och verkar i Berlin och Genève.

Personal på Tensta konsthall

Fahyma Alnablsi, värd
Maja Andreasson, assistent
Emily Fahlén, förmedlare
Ulrika Flink, assisterande curator
Asrin Haidari, kommunikation och press
Maria Lind, chef
Hedvig Wiezell, producent
Abraham Zehaye, praktikant

Värdar

Hamdi Farah
Rado Ištok
Carl-Oskar Linné
Ylva Westerlund

Tekniker

Johan Wahlgren

Med verksamhetsstöd av Kulturrådet,
Stockholms Läns Landsting och
Stockholms stad.